

MOLITVA ZA IZLEČENJE ODGOVORENA

(ISA. XXXVIII 1-8, 21, 22, LAUTOV PREVOD.)

1. U to vreme Jezekija je bio obuzet smrtonosnom bolešću; i Isaija prorok, Amosov sin, došao mu je, i rekao mu je: Ovako kaže Jehova: Daj naređenja što se tiče tvojih poslova svojoj porodici; jer ti
2. moraš umreti; nećeš više živeti. Onda je Jezekija okrenuo svoje lice ka zidu, i
3. uputio je svoju molbu Jehovi. I rekao je: Preklinjem te, O Jehova, zapamti sada kako sam nastojao da hodam pred tobom u istini, i sa savršenim srcem; i činio sam ono što je dobro u tvojim očima. I Jezekija je plakao, i jadikovao žalosno.
4. Sada [pre nego što je Isaija otišao napolje u središnje predvorje] reč Jehove mu je došla, govoreći: Idi [nazad], i reci Jezekiji,
5. Ovako govori Jehova, Bog Davida tvog oca: Čuo sam tvoju molbu; video sam tvoje suze. Gledaj [Izlećiću te; i ti ćeš otići gore u dom
6. Jehove. I] ja ću dodati na tvoje dane petnaest godina. I ja ću te izbaviti, i ovaj grad, od ruke kralja Asirije;
22. i ja ću zaštititi ovaj grad. I [Jezekija je rekao: Po kom znaku ću znati da ću
7. otići gore u dom Jehove? I Isaija je rekao:] Ovo će biti znak od Jehove, da će Jehova sprovesti ovu reč
8. koju je rekao. Gledaj, vratiću nazad senku po stepenima, pomoću kojih je sunce zašlo na stepenima od Ahaza, deset stepeni unazad. I sunce se vratilo unazad deset stepeni, po stepenima pomoću kojih
21. je zašlo. I Isaija je rekao: Neka uzmu grumen smokvi: i oni su ih zgnječili, i naneli ih na čir; i on se oporavio.

KOD proučavanja ove lekcije, potrebno je uputiti na zapis u 2. Kraljevima xx 1-11. Biće zapaženo da su u Lautovom Prevodu, koji smo preštampli ovde, dva dela ubačena u zagrade u četvrtom i petom stihu, od odgovarajućih stihova o izveštaju u 2. Kraljevima. Takođe, po redu da zapis o događaju može biti potpun u jednoj lekciji, stihovi 21 i 22 su doneti u priču u regularnom razvoju, umesto da budu izostavljeni, kao u našoj običnoj verziji, na kraju Jezekijine pesme hvale. Neka proučavalac marljivo

uporedi ovaj tekst sa onim u svojoj Bibliji. Nema izmene, već samo unošenje različitih delova priče u jednu.

„U to vreme.“ U koje vreme? Za odgovor čitajte poglavlja xxxvi i xxxvii. Sama lekcija (stih 6) ukazuje da je to bilo u vreme kada je kralj Asirije opsedao Jerusalim. Čitajte takođe izveštaje u 2. Kraljevima xviii i xix i 2. Dn. xxxii.

PRVA stvar koja zahteva našu pažnju u ovom proučavanju je Božja ljubaznost davanjem Jezekiji pravovremenog upozorenja o njegovoj predstojećoj smrti. Iz kog razloga je Jezekija trebao da umre u to vreme, nije navedeno, i mi nemamo nikakva posla da nagađamo. Ako bismo trebali ne bi učinili ništa dobro. O jednoj stvari možemo biti sigurni, a to je da to nije bilo zato što je Jezekija bio loš čovek. Zapis u vezi sa njegovom vladavinom je da „je on činio ono što je ispravno u Gospodnjim očima, u skladu sa svime što je činio njegov otac David.“ 2. Dn. xxix 2. On je „sproveo ono što je dobro, ispravno i istinito pred Gospodom, svojim Bogom. U svakom delu koje je započeo u službi Doma Božjeg, i zakonu, i zapovestima, tražeći svog Boga, činio je to svim svojim srcem, i uspevao.“ 2. Dn. xxxi 20, 21. Nijedan kralj nije imao bolje svedočanstvo koje mu je dato od ovog.

JEDNA od najuobičajenijih stvari kada ljubazna, blagonaklona, i dobra osoba umre, je da se čuju ljudi kako kažu, „Šta je on uradio, da treba biti uklonjen? da je to samo bio takav i takav neko, mogao bih razumeti to, jer on nikada ne bi nedostajao; ali ukloniti tako korisnog člana društva,—to je neobjašnjivo.“ Ili ponekad roditelj kaže, „Šta smo uradili da ona treba biti uzeta od nas?“ Baš kao da Bog nikada nije mislio o ničemu osim o smišljanju nekih načina kažnjavanja ljudi, i pokušavanja da ih učini bednima! Baš kao da bi to bio znak veće milosti sa Božje strane ako bi on dozvolio svim nepripremljenim da umru, ostavljajući iza samo one koji su spremni ili za život ili smrt! Bog nema „zadovoljstva u smrti onoga ko umre.“ Jez. xviii

32. „Pravednik gine, i niko to ka srcu ne uzima: milosrdni se uklanjaju, a niko ne uviđa da se pravednik uklanja od zla koje treba doći.“ Isa. lvii 1. Smrt dobrog čoveka, koliko god se on činio neophodnim, često je najveća milost koja može zadesiti i njega i one koji su ostavljeni iza. Zaista, možemo biti sigurni da šta god da se odigra, Božja milost traje večno. „Ako i rastuži, ipak će se po obilju svoga milosrđa smilovati. Jer on ne muči od srca niti rastužuje decu ljudsku.“ Plač. iii 32, 33.

SMRT SKUPA STVAR

NEKA niko, međutim, ne misli da je laka stvar za Gospoda da bilo koja osoba, bilo dobra ili loša, umre. Smrt nije u Božjem planu za ljude. On je živi Bog, i Bog života. On je Otac svih, i od njega dolazi sva roditeljska ljubav. Ne postoji očinska ljubav na zemlji koja nije jednostavno mali deo Božje ljubavi za sve ljude. Onda neka svaki otac misli o svojoj sopstvenoj tuži kod smrti voljenog deteta, i on će imati izuzetno slabu zamisao o tuži koja dotiče Božje srce kada jedno od njegove dece umre. Vidite Isusa kako lije suze kod Lazarevog groba, čak i kada je znao da će za nekoliko minuta pozvati svog prijatelja nazad u život. Čitajte sto šesnaesti psalam. Zapazite posebno petnaesti stih: „Dragocena je u očima Gospodnjim smrt njegovih svetih.“ Ta reč „dragocena“ je od iste reči koja je često prevedena „skupa,“ i ona uvek ima to značenje, kao što će bilo ko znati, ko razmotri njeno poreklo. Dakle treba da čitamo stih kako se pojavljuje u nekoliko verzija, „Skupa je u očima Gospodnjim smrt njegovih svetih.“ To košta Gospoda više nego što ljudski um može izračunati, za njega da dozvoli da jedan od njegovih svetih umri, čak iako to bude neophodno. Smrt je skupa stvar za Gospoda. To ga košta mnogo bola u srcu. To je lični gubitak za njega; on ga oseća, jer je svako stvorenje deo njega samog. „Njegov smo rod,“ i „u njemu živimo, mi ćemo se i jesmo.“ Dela xvii 28. Ali više, to je gubitak za njega u velikom delu koje on mora da uradi na zemlji. Uobičajena stvar za ljude je da kažu da bi se Bog mogao snaći bez bilo koga od nas, kao da je on tako samostalan i tako samozadovoljan i tako daleko iznad svih ljudskih osećanja da ga ništa ne može dimnuti; kada je činjenica da ga sve dotiče. Bog je dao zemlju čoveku, i nikada nije povukao dar. Preko čoveka je nameravao da vlada svetom, i iako mi u našoj sebičnosti ne možemo biti u stanju da to razumemo, činjenica je to da se Bog ne može snaći bez čoveka. Pokazao je to u tome što je dao svoj život za nas. Nije mogao živeti bez čoveka. On želi čoveka da bude njegov stalni pratilac. Zbog te svrhe je to da je stvorio čoveka. Prema tome možemo biti sigurni da to nije bilo sa lakim srcem da je Bog rekao Jezekiji, „Ti ćeš umreti, i nećeš preživeti.“

SMRT JEDAN NEPRIJATELJ

JEZEKIJA nije želeo da umre; pomisao o tome je bila najbolnija za njega. „Jezekija je gorko zaplakao.“ Da li je to zato što je osetio da je bio loš čovek, i prema tome je strepio da sretne svog Boga?—Ne; jer je imao toliko malo svesnosti o krivici da je mogao ispričati Gospodu poštenje

u kojem je hodao pred njim. Ako umiranje znači, kao što nam teolozi govore, biti sa Gospodom, zašto se Jezeckija trebao osećati tako tužnim na pomisao umiranja?—Ah, znao je bolje. Ne postoji razuman čovek koji ne bi radije živeo nego umro. Suze koje ljudi liju nad mrtvima, čak iako pokušavaju da nateraju sebe da poveruju da je smrt prijatelj, pokazuju da je nemoguće za bilo koga da veruje toj laži. Svaka pogrebna povorka i svaka suza su svedočanstvo o pojmu da je smrt neprijatelj, a ne prijatelj. Smrt govori o đavolu, protivniku čovečanstva. Pravednik ima nadu u svojoj smrti, jednostavno zato što ima uverenje kroz Hrista da će smrt biti uništena, a on izbavljen iz njenog stiska. Smrt je uvek i svuda stvar za suze, a ne za radost.

„NE“ KAO ODGOVOR NA MOLITVU

GOSPOD je čuo Jezeckijinu molitvu, i dopustio mu je da živi malo duže. Da, „on je čuo njegovu molitvu.“ Kako je prirodno za nas da kažemo, kada smo se molili za nešto, i dobili to. Međutim pretpostavimo da ne dobijemo to, šta onda?—Onda žalosno odmahujemo glavom, i kažemo, „Gospod nije video pogodnim da nas čuje.“ Baš kao da je postojalo ikada bilo šta što Bog nije čuo. Ljudi u svojoj sebičnosti obično imaju zamisao da se univerzum održava za njihovu sopstvenu pojedinačnu korist, bez obzira na bilo koga drugog, i svako misli da njegove sopstvene želje trebaju biti poslušane u svakom detalju, i odmah, nebitno koliko mnogo drugih može biti ojađeno tim. Dakle, ako Bog ne kaže „Da“ na svaki njihov zahtev, oni osećaju da su bili veoma zlostavljani, i čak vređani, zato što, kažu oni, „Molio sam se Gospodu, a on mi nije odgovorio.“ Zar nisu nikada čuli da je „Ne“ isto toliko odgovor kao što je „Da“? I nema li Bog jednako dobro pravo da kaže „Ne“ ponekad kao što bilo koji zemaljski roditelj ima, koji zna nekoliko stvari koje njegovo dete ne zna? Mnogo dece je živelo dovoljno dugo da otkriju da je odgovor „Ne“, na zahtev za neku dugo željenu stvar, što se činilo njima skoro kao smrtni udarac, bio najveći blagoslov koji im je mogao biti dat. To je uvek tako kada Bog to kaže, jer on daje sve što je dobro, i on ne daje ništa što nije dobro.

JEZEKIJAJA NIJE DOBIO NIŠTA

MEĐUTIM Jezeckija je primio „Da“ kao odgovor na svoju molitvu. Nećemo reći da je primio „povoljan odgovor.“ Dobio je ono što je tražio, iako je to bilo direktno suprotno onom što je Bog rekao da on treba da ima. Ipak, da li je to zaista dobio? „Sigurno jeste,“ vi kažete. Hajde da vidimo šta je tražio?—Tražio je poništavanje odredbe koja je izašla, da on treba živeti, a ne umreti. „I živeo je,“ vi kažete. Koliko dugo?—Petnaest godina. To nije veoma dugo, i kada je to vreme isteklo, šta onda?—Pa, onda je umro. Da, to je ono što je Bog rekao u vezi sa njim. Morao je da umre baš isto kao da se to desilo petnaest godina ranije; smrt je baš ista u jedno vreme kao i u drugo. Međutim koliko mnogo je bio bolje Jezeckija nakon kraja tih petnaest godina nego što je bio na početku? Šta je dobio pokušavanjem da obori Božju reč? Ah, Bog čini sve stvari po savetu svoje sopstvene

volje; njegova reč će biti ispunjena pre ili kasnije, i to je dobro za čovečanstvo da je tako.

JEZEKIJAJA IZLEČENJE JAVNA NESREĆA

ŠTA god je Jezeckija mogao dobiti lično u svojim sopstvenim osećanjima rezultatom svoje molitve, sigurno je da je narod izgubio sa tim. Ne čujemo mnogo toga o Jezeckiji nakon tog slučaja. Pojavljuje se samo jednom, i tada u okolnosti koja nije mnogo na njegovu čast. Međutim znamo da je u tih petnaest godina Manasija bio rođen, jer Manasija je bio samo dvanaest godina star kada ga je nasledio na njegovoj smrti. Čitajte malo o njemu: „Manasija je bio star dvanaest godina kada je počeo vladati, i vladao je pedeset i pet godina u Jerusalimu; ali je činio ono što je zlo u Gospodnjim očima, nalik na gadosti neznabožaca, koje je Gospod proterao pred decom Izraelovom. Jer je ponovo sagradio uzvišice koje je bio oborio njegov otac Jezeckija, i podigao žrtvenike balima.... I proveo je svoju decu kroz oganj u Dolini sina Hinomovog, i gatao je, i vraćao, i čarao, i bavio se sa kućnim duhom i vračarima: činio je mnogo zla u Gospodnjim očima, kako bi ga izazvao na srdžbu.... Tako je Manasija naveo Judu i stanovnike Jerusalima da zastrane i da postupaju gore od neznabožaca koje je Gospod bio uništio pred decom Izraelovom.“ 2. Dn. xxxiii 1-9. „Štaviše, Manasija je prolio vrlo mnogo nevine krvi, sve dok nije njom napunio Jerusalim od jednog do drugog kraja; i to uz svoj greh kojim je navodio Judu da greši čineći ono što je zlo u Gospodnjim očima.“ 2. Kraljevima xxi 16. Sigurno Izraelski narod nije imao razloga da bude veoma veseo nad rezultatom Jezeckijine molitve.

ISPRAVNO I POGREŠNO MOLITI

KADA gledamo šta je usledilo, čini se prilično očiglednim da bi bilo bolje da je Jezeckija mirovao i dopustio stvari da idu tokom ukazanim od Gospoda. „Šta! nije li uvek ispravno da se moli Gospodu za ono što želimo, posebno za život i zdravlje?“ Da; pod uslovom da molimo u skladu sa Božjom voljom. To je uvek pravilo. Moramo dopustiti da Bog zna najbolje. On vidi kraj od početka; i kada Bog kaže čoveku da on treba da umre, i pošalje posebnog glasnika, svetog proroka, da prenese poruku, upravo najbolja stvar za tog čoveka, i za svakog drugog, je da on treba umreti. Postoji „vreme da se bude rođen i vreme da se umre“ (Prop. iii 1, 2), i znajući koliko mnogo smrt jednog od njegove dece košta Gospoda, možemo biti sigurni da je vreme za čoveka da umre kada Bog kaže tako.

„Nećemo li se onda usuditi da pitamo Gospoda za nastavak života? Zašto da ne? Nismo primili bilo kakvu poruku od Gospoda, koja nam govori da treba da umremo, a ne da živimo. Naprotiv rečeno nam je, „Pati li ko među vama? Neka se moli. Raduje li se ko? Neka peva hvalospeve. Boluje li ko među vama? Neka pozove starešine crkve i neka se oni mole nad njim mažući ga uljem u Gospodnje ime: i spasiće molitva vere bolesnika i podići će ga Gospod; i ako je počinio grehe, biće mu oprošteni.“ Jakov v 13-15. To je za nas, osim ako smo primili neki direktan nagoveštaj od Gospoda da mi trebamo biti izuzetak. Međutim

neka zapamtimo da je molitva vere to što spašava bolesnog, i da „vera dolazi slušanjem, a slušanje preko reči Božje.“ Rim. x 17. Onda ne smemo tražiti ništa suprotno Božjoj Reči, i moramo znati Božju Reč kao lično upućenu nama.

UPOTREBA LEKOVA

„I rekao je Isaija: 'Uzmite grumen zgnječene smokvi.' I oni su uzeli i stavili to na čir pa se on oporavio.“ Neko će reći, „Pa, Jezeckija je bio izlečen prirodnim sredstvima, nakon svega; to je bio čudan i neobičan lek, da budemo sigurni, ali je ipak bio lek.“ Dobro, šta sa tim? „Oh, kada Gospod leči, on ne koristi lekove.“ Ah, kako ste naučili to? Ne koristi li Gospod oruđa za izvršenje svoje volje? On koristi stvari koje jesu, i čak stvari koje nisu, za ispunjenje svoje svrhe. Nemojte zamišljati da je stvar ništa manje Božje delo, zato što je on to uradio preko nekog sredstva, ljudskog ili drugog. Znajte ovo, da nikada nije bilo osobe izlečene od bilo koje bolesti na ovom svetu osim od Gospoda, i da on uvek koristi neka sredstva, vidljiva ili nevidljiva. Sredstvo nije ništa manje stvarno, ako je nevidljivo. Nemojte dobiti ideju da kada vidite urađenu stvar, i vidite stvar koja to čini, to nije od Gospoda; i da se čudo događa samo kada ne možete videti ništa osim rezultata. Gospodnje reči su medicina, bilo da su u vidljivom obliku, ili su nevidljive. Prič. iv 20-22, margina. To je njegova reč koju šalje da izleči napaćene. Ps. cvii 20.

LEKOVI su uvek na mestu kada su ljudi bolesni, i uvek su savršeno u skladu sa revnom molitvom za njihov oporavak, baš sa postupkom koji je iznet u petom poglavlju Jakova. Ali zapamtite da oni moraju biti samo Gospodnji lekovi. Moraju biti lekovi koji su utelovljenje žive Božje Reči. Ne smeju biti stvari koje sadrže smrt, i same su sredstva smrti. Bog leči pružanjem života, ne davanjem smrti. „Ljudi treba uvek da se mole,“ ali to ne znači da treba da sede mirno i ne rade ništa. Treba da se molimo za naš svakodnevni hleb; ali naredba da se to radi dolazi od istog izvora kao naredba da „ko neće raditi, neka ni ne jede!“ 2. Sol. iii 10. Kada smo obavili pošten dnevni posao, i primili hranu kao nagradu, treba da zahvalimo Bogu za dar baš isto toliko kao da su gavrani bili poslani da nas hrane dok smo sedeli pored potoka. To je jednako isto iz njegovih ruku. I tako treba uvek da se molimo za oporavak bolesnih, i da u isto vreme iskoristimo sva sredstva koja nam je Bog otkrio kao pogodna. To ne uključuje otrovne droge, jer nisu nosioci života, već sredstva smrti. I onda ako se, nakon primenjanja sredstava na koja je Bog lično ukazao, pacijent oporavi, treba da zahvalimo Gospodu baš isto srdačno za izvršenje čuda izlečenja kao da smo ga čuli da govori sa čujnim glasom, i kaže bolesti da ode. Gospod je Veliki Lekar, i ne postoji lekar na svetu koji ne može naučiti stvari od njega koje će ga zadiviti.

ZNAK OD GOSPODA

GOSPOD je dao Jezeckiji znak po kojem bi mogao znati da će se oporaviti. Zapazili smo čita-

njem 2. Kraljevima xx 8-10 da je Jezekija bio veoma određen što se tiče znaka. Nije želeo nikakvu sumnju u vezi toga. Tako je senka na brojčaniku učinjena da ode deset stepeni unazad. Čudesno! Da; ali ništa više nego izlečenje Jezekije. Ne, nije bilo ništa čudesnije nego što je svakodnevno kretanje senke napred. Sve je čudesno, jer se u svemu večna sila i Božje Božanstvo pokazuju. Poznavali smo takozvane Hrišćane koji su imali drskosti da pokušaju da objasne čudo kretanja senke unazad na brojčaniku, kao i mirovanja sunca u danima Jošue. Neki ljudi misle da su dužnošću vezani da izgleda da znaju isto toliko koliko i Gospod; ali svi će na kraju biti prinuđeni da priznaju da Gospod zna mnoge stvari koje mi ne znamo. Mi ne bismo umanjili kretanje senke unazad, ili mirovanje sunca, ali bismo veličali čuda koja se odigravaju svaki dan, i koja su nezapažena zbog njihove učestalosti. Činjenica da sunce zadržava svoje mesto na nebu, i da se sva nebeska tela kreću na svojim pravicima toliko precizno da ljudi koji ih posmatraju pažljivo mogu reći u sekundu kada da ih očekuju na bilo kom određenom trenutku, je zapanjujuće čudo. Bog ih je postavio na nebesa „za znakove,“ kao i za „razdoblja, i za dane i godine.“ Post. i 14. Oni su znakovi svim ljudima da su Gospodnja sila i milost večni. Oni su znakovi Božje vernosti, koja je utvrđena u samim nebesima. Kada vidimo senku kako se pomera napred možemo biti jednako sigurni o ispunjenju Božje Reči za nas kao što je Jezekija bio kada je video da se kreće unazad. Nijedna Božja reč ne može izneveriti, i svaki sunčev zrak je dokaz toga. Bog nije ostavio sebe bez svedoka, i nismo primorani da tražimo nešto posebno u našem slučaju. Sve što treba da uradimo je da gledamo oko nas.

◆◆◆◆
ELET DŽ. VAGONER